

Overweging 13^e zondag door het jaar

Soms doet het moderne wetenschappelijk onderzoek, vind ik, heel inspirerende ontdekkingen. Zo ook de moderne de wetenschappen die zich bezighouden met aardlagen in onze aarde en met fossielen. Uit dat onderzoek is gebleken dat gedurende de periode dat onze aardbol bestaat er vijfmaal een gebeuren is geweest dat bijna alle levensvormen van onze aarde vernietigde. Het leven ontstond, hoe dat weten men niet, maar dat leven ontwikkelde zich tot talloze vormen. n dan was er een komeetinslag, of de aarde raakte een beetje uit haar baan en werd een ijsbal, of het tegenovergestelde gebeurde en het werd veel te warm. Vijfmaal was bijna alle leven weg. Maar – en dat duurde natuurlijk steeds weer miljoenen jaren - het kwam terug, het ontwikkelde zich weer tot vele vormen, maar iedere keer anders. Wij mensen waren er bijvoorbeeld niet geweest als 65 miljoen jaren geleden, tijdens dat laatste uitsterven van soorten, de dinosauriërs niet waren weggevaagd. En dat geldt ook voor bijna alle zoogdieren op onze aarde.

Het inspirerende vind ik, dat hieruit de kracht van het leven blijkt. Er is een kracht die in vele, ja talloze vormen tot bestaan wil komen. Zeker, alles dat bestaat zal ooit vergaan, maar dat vergaan of die dood maakt weer ander leven mogelijk. Leven, op een manier die wij niet eens zouden kunnen bedenken. Hieraan moest ik denken, toen ik die eerste zin las van de eerste lezing: ‘Niet God heeft de dood gemaakt en Hij schiept geen behagen in de ondergang van de levenden. Hij toch heeft alles geschapen om te leven.’

Het is een nadruk die Jezus in de evangelieverhalen ook altijd weer legt. In zijn verkondiging van het Rijk Gods, in zijn woorden én daden, was alles erop gericht dat mensen zouden leven. Ook in het verhaal dat wij zojuist hebben gehoord: Hij wekt een meisje weer tot leven, geeft aan een man zijn kind terug. Hij wordt niet kwaad als een onreine bloedvloeiende vrouw Hem aanraakt, maar ook haar geeft Hij haar leven terug, ze geneest, ze kan weer met mensen omgaan. Jezus zegt tegen haar: ‘Je vertrouwen heeft je genezen’. Dat is opvallend want Hij zegt niet: “Ik heb je genezen, omdat je gelooft”. Hij zegt ook niet waarin ze dan moet vertrouwen. Nee, ‘vertrouwen’ heeft je genezen. Want zonder het vertrouwen dat er tóch een verder is, dat er mogelijkheden zijn, dat het leven ook voor haar verder kan gaan, zou ze Hem nooit hebben aangeraakt, zou ze de durf niet hebben gehad om tegen alle reinheidswetten in door de menigte te gaan en haar hand uit te steken om Hem aan te raken. Natuurlijk is het ’t vertrouwen dat haar redt.

Wij mensen doen uiteindelijk alles op vertrouwen. Ondanks dat we dagelijks geconfronteerd worden met vreselijke dingen waardoor het vaak lijkt of de dood het voor het zeggen heeft, gaan we door met leven en blijven we hopen dat er een verder is met ongekende mogelijkheden.

Hoewel, we gaan natuurlijk niet altijd door. En dan bedoel ik niet alleen mensen die zelf ervoor kiezen om uit het leven te stappen.

Ik zag kortgeleden op tv twee jonge getalenteerde vrouwen vertellen dat zij geen kinderen zullen krijgen, want ja, in wat voor een wereld zet je die? Een begrijpelijke uitspraak, de wereld waarin je een kind zet is bedreigend, er gebeuren vreselijke dingen. Wat voor een verantwoordelijkheid neem je niet als je daar een kind in geboren laat worden?

En er zijn ook mensen die zo gedesillusioneerd raken in hun werk voor mens en wereld, dat ze de energie niet meer kunnen opbrengen om door te gaan. Ik hoorde kortgeleden zo nog praten: 'Ik doe helemaal niets meer, ik geloof er niet meer in, ik ga alleen nog maar in mijn eigen tuin werken en ik trek me nergens meer wat van aan.' Ik denk dat we met respect moeten luisteren naar de keuzen die mensen menen te moeten maken.

Maar ja, dan houdt alles wel op. Als we kiezen voor achterover leunen of geen nieuw leven toelaten, dan zijn er ook geen mogelijkheden meer. Hoewel...er is dan toch nog die kracht van het leven dat een weg zoekt, die er blijkbaar is als alles dood lijkt. De mensen lachten Jezus uit als Hij in vertrouwen zegt: 'Het kind is niet gestorven, het slaapt'. Met andere woorden, het leven is niet weg, het is er nog. Er zal weer een nieuw begin zijn. Het evangelieverhaal eindigde met: 'Geef haar iets te eten'. Dat is misschien ook wel een oproep aan ons om het leven dat er is te ondersteunen, dat we dat blijven proberen, ook al zien we dood en ellende, ook al verliezen we ook weleens de moed. Bidden wij dat het Leven met een hoofdletter ons de kracht zal geven. Amen.

Zuster Susan van Driel o.carm.